

Hod Boží velikonoční
Mk16,1-8
5.4.2026

Pozdrav:

Kristus vstal, on jistě vstal.
Zdravím vás přáním pokoje a radosti od našeho Boha a našeho Pána Ježíše Krista.
Amen.

Introit:

Smrt je pohlčena, Bůh zvítězil!
Kde je, smrti, tvé vítězství?
Kde je, smrti, tvá zbraň?
Zbraní smrti je hřích.
Chvála buď Bohu, který nám dává vítězství skrze našeho Pána Ježíše Krista!

Píseň: 146

Čtení: Iz9,1-6

Píseň: 533, 546

Kázání: Mk16,1-8

Hospodine, ty jsi můj Bůh!

Tebe budu vyvyšovat, vzdávat chválu tvému jménu, neboť činíš podivuhodné věci...

Je to Hospodin, v něhož jsme skládali naději, budeme jásat a radovat se, že nás spasil.

Včera byla sobota. Jako by byl tento den naprosto zbytečný. Proč čekat na vzkříšení? Čtvrtek, pátek, to jsme stáli u kříže, plakali jsme u hrobu. Nyní je mezičasí.

Sobota, na co ten Bůh čekal? Rozmýšlel si, zdali se má přiznat k Ježíši? Proč zrovna před sobotou se stala ta justiční vražda? Sobota, je ticho nad celou zemí. Je to k nepřekání pro ženy, které by se měly soustředit na slavení soboty. Konečně sobota pominula a ženy se

vydávají k hrobu. Konečně budou moci něco udělat. Konečně můžou vykonat něco smysluplného. Stejně celá sobota byla poznamenaná smrtí Ježíšovou.

Marie z Magdaly, Marie, matka Jakubova, a Salome teprve cestou zjistí, co na začátku své cesty opomněly. Kdo odvalí kámen? Jako by kámen byl překážkou v setkání s Ježíšem. Kámen, který hlídá vchod do hrobu. Jako by ženy celou dobu šly se svěšenou hlavou. Jako by byly zamyšlené a přemýšlely jen o tom, co s obrovským kamenem udělají. Neočekávají nic než hrob, veliký kámen, mrtvé tělo.

První překvapení, které ženy nečekaly, je to, že kámen je odvalen. Druhé překvapení pro ženy je přichystáno v hrobu. Po vstoupení dovnitř ženy *uviděly mládence, který seděl po pravici a měl na sobě bílé roucho*.

Zatím u žen nastává zděšení, které je pochopitelné. Asi bychom se z přítomnosti cizí osoby v hrobě též zděsili. Ženy už podruhé narazí na něco, co je vyvede z míry. Jejich zděšení, údiv, se teprve startuje. Ještě údivu a zděšení není konec. To dokonalé zděšení nastane, když muž v bílém rouchu promluví.

Neděste se! Hledáte Ježíše, toho Nazaretského, který byl ukřižován. Byl vzkříšen, není zde. Hle, místo, kam ho položili. Tak tedy ženy se nespletly. Jsou opravdu v hrobě toho, kterého hledaly. Není pochyb, že by si spletly hrob. Je to skutečně hrob toho, který tam byl v páteční den položen.

Důvodem, proč tento Nazaretský není tam, kde by měl podle všech předpokladů být, je fakt, že byl vzkříšen. Nikdo jej neodnesl, nepřemístil, neukradl, neschoval. Pouze byl vzkříšen.

Ukřižování, pohřeb, smutek a zoufalství, to je vše minulostí. To po uplynulé sobotě je dávno pryč. Nyní je zde vzkříšení. Na minulost již nevzpomínejte.

Co to vlastně je to vzkříšení? Jak se to mohlo stát? Jak to proběhlo? Svědek víry nám o tom ústy anděla podává jasnou zprávu. Byl vzkříšen. A ten, který ví, že nemá Boží jméno vyslovovat nadarmo, si v duchu pomyslí: to Hospodin byl při díle.

To, že nastalo vzkříšení, není vzepětí nějakých nadlidských sil, ale Bůh, Hospodin, k němuž Ježíš volal, tak tento Bůh se k němu přiznal. Byl se Synem, i tehdy, když se zdálo, že jej zcela opustil, zavrhl a zapudil. Byl se svým synem i tehdy, když nad zemí se rozprostilo ticho zděšení.

Vrcholem Božího zjevení v dějinách je tedy to, že Bůh člověka neopouští ani ve chvílích bezmoci, ve stavu pasivity, ve stavu poníženosti, naprosté degradace lidskosti.

Ani prázdný hrob však není důkazem objektivní skutečnosti. To, že Bůh se takto k člověku sklonil, Ježíše vzkřísil, nám svědek víry Marek zprostředkovává skrze příběh o prázdném hrobu.

Co znamená to krátké: *byl vzkříšen*? Jako by nás svědek Marek zavedl až sem, aby dokončil svá slova z první kapitoly svého evangelia. *Počátek evangelia* je vlastně to pasivní konstatování: *byl vzkříšen*. Tajemství, které nedává odpověď na zvědavé otázky tomu, kdo by chtěl skutečnost vzkříšení mít ve filmovém záznamu jako nezvratné svědectví. Tady teprve příběh Ježíše z Nazaretu začíná mít grády. Tady to teprve začíná.

Ukřižování, smrt, to je vše minulostí. To už je za námi. Nyní je tu přítomnost anděla, který ženám říká: *byl vzkříšen*. Aby bylo všem jasné, tak anděl dodá: *není zde*.

Nyní půjde o budoucnost a setkání. *Jděte, řekněte jeho učedníkům, i Petrovi: Předchází vás do Galileje. Tam ho uvidíte.* Petr, ten horlivec, který chtěl jít i na smrt s Ježíšem, i tomu se

to má vyřídit. I těm, kteří neobstáli, zklamali, zapřeli, zapomněli, že Ježíš existuje, tak i těm se to má vyřídit. Ženy to mají vyřídit všem. Není nikoho, kdo by tuto zprávu neměl slyšet.

Jde před vámi. Jde do Galileje, tam to vše začalo. Tam začalo setkání s Ježíšem. Tam jste s ním mluvili, tam jste jej poslouchali, tam, v Galileji, tam udělal díru do světa svým vystupováním.

Tak tam se sejdete s živým, vzkříšeným Ježíšem. *Vyšly a utekly od hrobu. Padla na ně hrůza a děs.* Teprve nyní s ženami zalomcovala naprostá hrůza. Máme se setkat z živým Bohem a má nám být zachován život. Přeci setkání s pravým Bohem v osobě Ježíše Krista je naše konečná? To nikdo nemůže přežít! A přece, a právě proto jděte a řekněte všem. On, ten vzkříšený Pán, se s vámi chce sejít. Nechce osamocen ležet v hrobě, nechce být utajeným společníkem v dobách nepohody. Ježíš z Nazaretu, Ježíš zvaný Kristus, se s vámi i dnes chce sejít. V chlebu a víně.

Nikomu nic neřekly, neboť se bály. Úprk od hrobu, pryč! Jestliže se učedníci rozutekli a nechali Ježíše samotného, tak se nyní ženy rozutekly a nikomu nic neřekly.

Pane, prosíme, dej abychom se rozběhli za tebou do té tvé Galileje. Prosíme, dej, ať toužíme po setkání s tebou.

Amen.

Píseň: 540

Večeře Páně